

Libris RO

Respect pentru oameni

Prințesa

și uriașul

Carys Hart
Sarah Warburton

A fost odată o prințesă drăguță
Care locuia într-o căsuță.
Slujitor îi era motanul tărcat,
Iar majordom – un șoricel cam distrat.

Tatăl ei gătea supă în bucătărie,
Mama tăia lemnele din magazin,
În timp ce prințesa Sofia, cochetă,
Mergea, ca orice prințesă, pe bicicletă.

În curtea lor, după magazia de lemne,
Creștea un vrej fermecat.
Un uriaș trăia în vârf, netulburat.
(Cum fac adesea uriașii, pesemne.)

Noaptea, uriașul trântește

Și zguduie totul – un vuiet enorm!

— Ce uriaș egoist! Sofia pufnește.

Iar nu pot să adorm!

— De ce sunt răi uriașii?

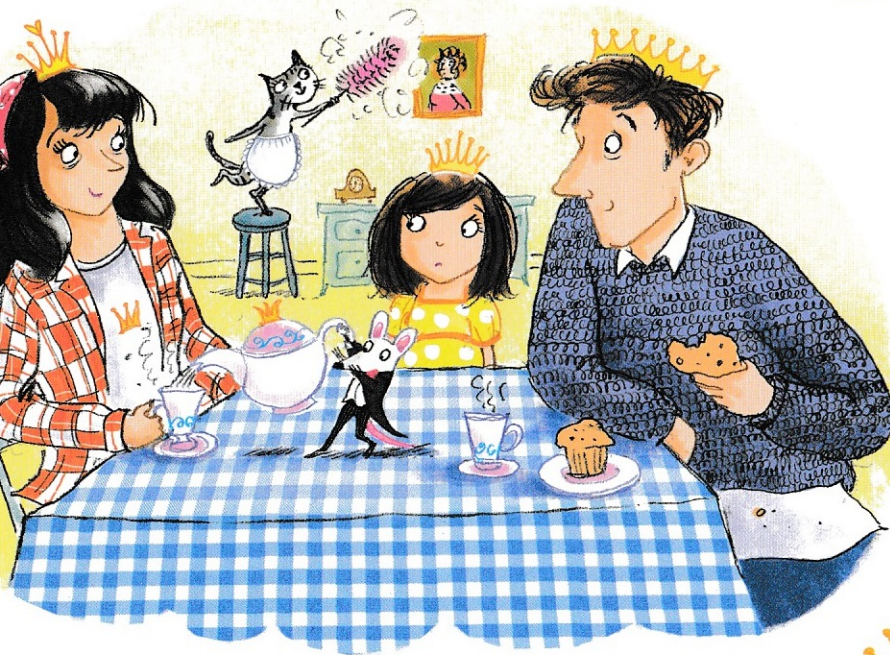
De ce nu sunt cuminiți?

A vrut să afle Sofia de la ai ei părinți.

Mama îi zice: — Așa au fost mereu!

Iar tata completează:

— Și vor mai fi, cred eu.

Apoi ia cartea de povești

De sus, de pe raftul prăfuit:

— Scrie negru pe alb, nu te-am mintit.

Ești mare, poți și tu să citești.

Sofia, așadar, a început să citească
O poveste din vremea de odinioară,
Când Jack pe-un vrej a hotărât să pornească
Și-a găsit, sus în vârf, o mare comoară!

Un uriaș a urlat: — Ia mâna! Ce faci?
Făin-am să macin din oasele tale!
FE, FI, FO, FU! Ce-ți închipui matale?
Doar una îți trag și-aici ai să zaci!

BUF!
TROSC!
PÂRR!

Biata Sofia s-a foit noaptea-ntruna.

„Ce uriaș nesuferit!

Măcar de s-ar culca odată cu luna!

Noi nici măcar n-am ațipit!”

Așa că, neputând deloc să se culce,
A citit despre o căsuță din turtă dulce
Și, simțind cum îi rod șoriceii stomacul,
A pus la cale un plan de-adormit tolomacul.

Când ceasul a bătut miezul nopții, Sofia

A luat câteva sticle și cutii din bucătăria

Părinților ei și le-a pus bine-n rucsac,

Apoi și-a tras fermoarul la hanorac.

Pe vrejul de fasole a urcat
Curajoasa Sofia și nu s-a oprit

Până la castelul îndepărtat

Al uriașului cel neadormit.

